

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 87/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 52/2013 z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 52/2013 z 29. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením zastavil konanie o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 60/2012 z 13. augusta 2013 s odôvodnením, že v konaní sa sťažovateľ domáhal preskúmania právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci patriacej na konania podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v ktorej najvyšší súd nie je dovolacím súdom a ako súd dovolací nemá právomoc konať. Najvyšší súd s poukazom na § 104 ods. 1 v spojení s § 246c OSP konanie vo veci zastavil.

3. Sťažovateľ namieta, že v danom prípade bolo porušené jeho ústavné právo na spravodlivý proces v zmysle § 237 OSP. Podľa názoru sťažovateľa záver najvyššieho súdu o potrebe zastavenia konania nie je ničím odôvodnený.

3.1 Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho základné právo garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené, napadnuté uznesenie a jemu predchádzajúce rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vrátil vec všeobecným súdom na nové konanie a rozhodnutie, ďalej aby ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 33 000 eur a úhradu trov súdneho konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

6. Ústavný súd v úvode uvádza, že sťažovateľ nepriložil k sťažnosti splnomocnenie na zastupovanie advokátom pred ústavným súdom a ani nezdokladoval, že požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta [porov. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov].

6.1 Uvedený nedostatok sťažnosti by už sám osebe bol dôvodom na odmietnutie sťažnosti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

6.2 Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv a slobôd pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažnosti k jej preskúmaniu z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok jej odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd vzhľadom na závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení a sťažovateľove námietky odkazuje na uznesenie sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo 16. februára 2010, ktorým vyriešil otázku prípustnosti dovolania v správnom súdnictve, pričom konštatoval, že „akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu“.

7.1 Odvolávajúc sa na závery ústavného súdu prijaté v uvedenom uznesení sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo 16. februára 2010, ústavný súd konštatuje, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých je opravný prostriedok prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti (§ 246c), pričom prvostupňovým súdom je spravidla krajský súd, niekedy najvyšší súd (§ 246), a proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c) s podporou, že podľa tretej hlavy V. časti obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie nie sú prípustné (§ 250s), dáva veľmi silný textuálny základ pre plauzibilnú, prijateľnú interpretáciu neprípustnosti dovolania v správnom súdnictve. Postavenie lex specialis tejto normy voči norme v záhlaví § 237 OSP je značne posilnené argumentom systematickým, teda silne autonómnym postavením V. časti Občianskeho súdneho poriadku v rámci kódexu. Z ústavného hľadiska je doterajší konštantný výklad najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v správnom súdnictve plne akceptovateľný.

7.2 Z pohľadu vecného, v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde. Oproti tomu je správne súdnictvo prieskumom zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby súdna kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu

dovolania. Pripustenie mimoriadneho opravného prostriedku v týchto veciach by v konečnom dôsledku niekedy mohlo znamenať štvorinštančnosť, resp. až päťinštančnosť konania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už plní túto funkciu. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe (Porov. Ficová, S., Števček, M. Občiansky súdny poriadok, komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2009, s. 733 a nasl.).

7.3 Z dôvodov akcentovaných v predchádzajúcich bodoch ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016